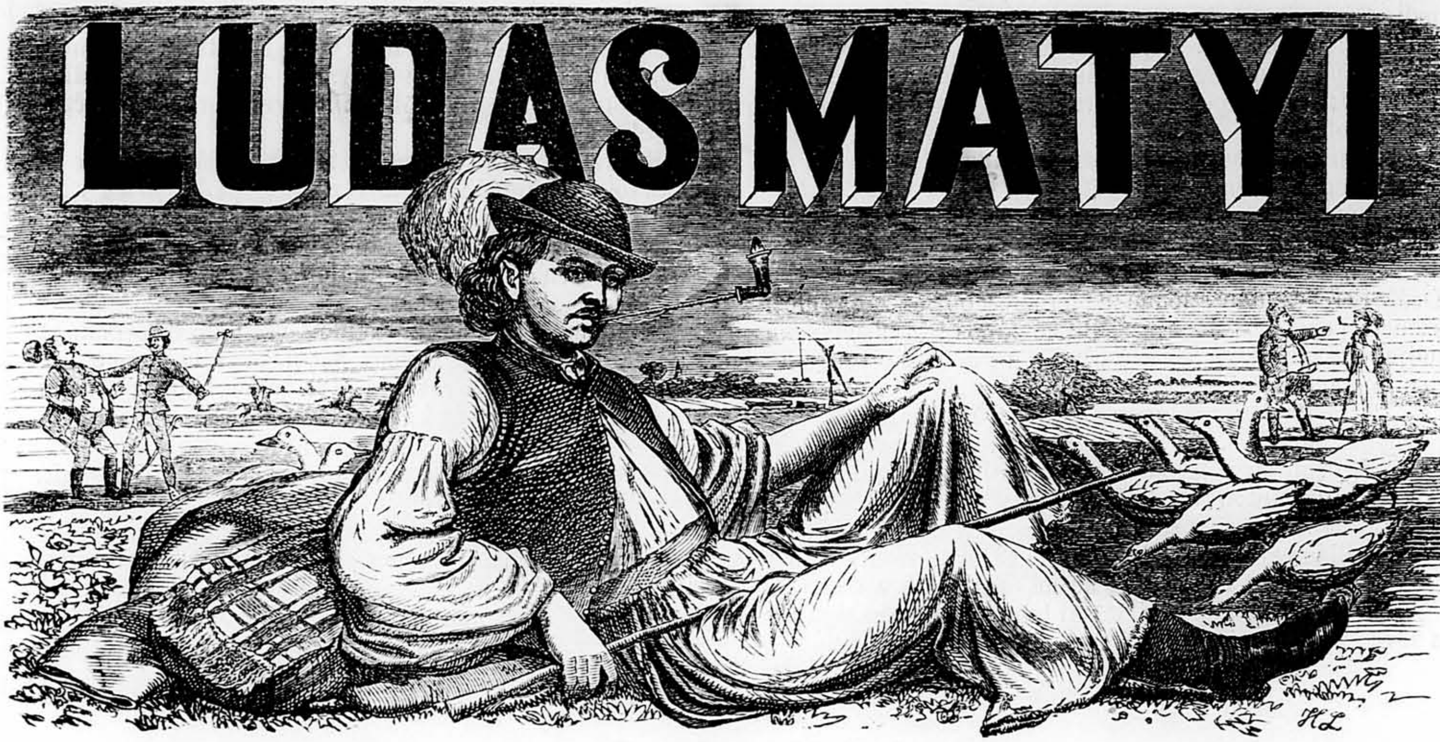

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, márt. 29. 1868. 13. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

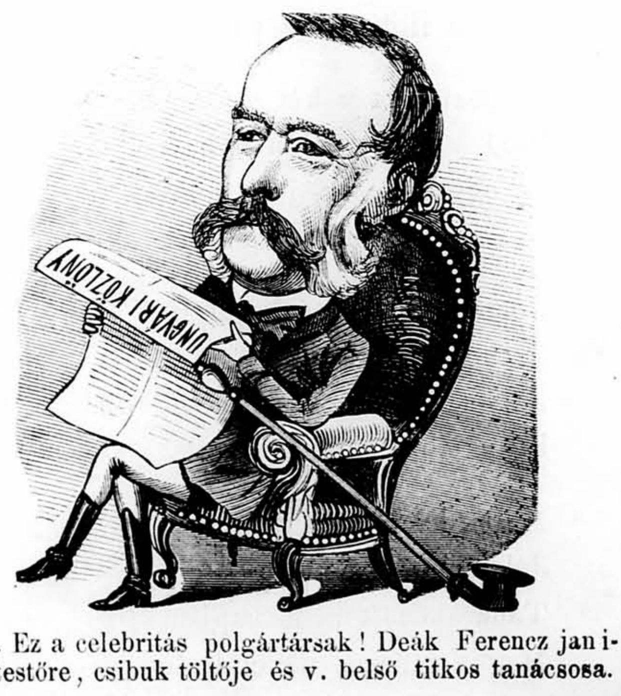
Pecsovics celebritások albuma.

VII.

Nr. 7. Van szerencsém bemutatni a delegatyus párt és a közösügyes paradicsom csicsergő fűzfa poétáját.

VIII.

Nr. 8. Ez a celebritás polgártársak! Deák Ferencz janitora, testőre, csibuk töltője és v. belső titkos tanácsosa.

Szabadszállás és Fülöpszállás városáé, különösen pedig Sz . . . uram kortesvezéré az érdem, hogy e nagy férfiu a hon bolondi . . . pardon. . . honboldogitó bölcsek közzé beprotokuláltatott és tanácsosi méltóságra minizstráltatott; azóta persze ráteritette a katedrára a feledés fátyolát ő is.

A jezsuitismusra oly annyira nagy hajlammal áldotta meg a teremtő hősünket, hogy ha tévedésből kálomista pappá nem lett volna teremtve, a pápistáknál ezóta már okvetetlen éneklő kanonok vált volna belőle.

Az „e g y képviselő naplója“ szerint Deák Ferencz után ő lenne a legjelesebb országgyülési szónok, persze ezt nem hiszi Besze János ! ki bizonyosan tudja, hogy az „e g y képviselő naplóját“ nem ő, hanem Szász Károly irta.

A rosz világ nyelve azt beszéli róla, hogy önző, én pedig azt mondom, hogy csak bizalom vadász.

Egyébiránt választó kerülete oly annyira rajong érette, hogy midőn meghallák, hogy szeretett képviselőjük a quóta megszavazása után megakarja látogatni őket — vasvillás embereket állitottak a határra azon utasitással, hogy kedves követjüket be ne eresszék a városba.

E szerént pompás kilátásai lehetnek ő nagyságának a jövő képviselőségre.

Oseink véren szerezték meg e hazát, ő is véren váltotta meg a képviselőséget.

A szadovai csata óta nem volt az osztrák seregnek nagyobb ütközete, mint az ungvári, — és itt fényes diadalt aratott a königgräcznél tönkre vert sereg a bámészkodó sokaságon.

E hirneves férfiu megválasztatása napján nem bor és pálinka folyt atyámfia ! hanem vér; még pedig m a g y a r v é r.

Nem is volt ilyen alkotmányos követválasztás hetedhét országon — mert több halott és sebesült maradt a piaczon — mint élőlény.

A képviselőház ugyan küldött vizsgáló bizottmányt a választás szinhelyére, hanem hát nem lesz benne köszönet mert egy l a t o r van a bizottmányban, igy aztán majd kiderül az igazság kis kedden bornyu nyuzó pénteken.

Beszélik, hogy őszszel ismét fel fog lépni hősünk, hanem ekkor már nem golyóval, hanem csak vaktöltéssel fogják a mocsáristákat elriasztani a szavazástól, nem is a cserepárok, hanem a Grivicsics tábornok által alakitott honvédek.

Készülj tehát Ungvár!
Reád fényes nap vár.

A tékozló fiu.

Hajdanában a mikor még
Az ur Krisztus földön jára,
Rá vetette szent szemeit
Egy embernek két fiára.

Az egyik volt takarékos —
De a másik szörnyü préda,
Hadd szóljon ez ének róluk . . .
Ránk is illik tán e példa.

Megosztozott a két gyermek,
Mind a szőke, mind a barna,
Az egyik huzott **jobb** felé —
De a másik mindig **balra**.

Honn maradt a takarékos
Messze kóborolt a másik . .
Folyt a jó bor, hult a sok kincs . . .
Foga mindég jóban vásik.

Milliárdok dültek töle,
Jól mulatott minden este,
Tanácskozott néha napján,
Meg a tánczos nőket leste.

Szomszéd asszony Bécs leánya!
Ám csinos de nagy parázna . . .
Hogy ha hagynád, biz ö mindég
A zsebedben kotorászna.

Jól mulatott a tékozló!
Ámde szépen kifosztották,
Zsebre rakták millióit . . .
S birtokait megosztották.

Jött az inség, — s pedig tudjuk
Hogy az inség mily goromba;
Csak egy falat, egy jó falat —
Nem juthatott a gyomorba.

Ősi kantus, ősi ékszer,
Mind egy szálig elprédálva,
Frakk fityegett görhes testén,
S bugyogóba dugva lába.

Szóltak régi szeretői:
Elmehetsz már ha nincs pénzed,
Csak a flasztert koptatod már —
S örökké a napot nézed . . . .

Ment egy urhoz rongygyal fedve,
Megszólitá a pénztárnok:
Szegődj hozzánk édes öcsém!
Jó leszöl kanászbujtárnak.

Arcza szégyenpirtól ége . . .
Ki ballagott a csürhére,
Az inség is vele ballag . . .
Csupán moslék minden bére.

Szóllott egykor nagy bujában,
Isten ugyse ki nem állom . . .
Ha ütnek is, ha vernek is
Haza megyek, már nem bánom.

Haza is ment; s Ferencz gazda!
Nagy szivesen befogadja,
Saruját is gyürüjét is —
A rongyosnak neki adja.

De a bátyja mindezt látja . .
Szemet mereszt száját tátja . . .
Mit keresel itt parázna?
Csak menj vissza a raixráthba.

Eljátszottad a jussodat .
A temérdek kincsnek vége.
— — — — — — —
— — — — — — —
Te is igy jársz nem sokára
Országgyülés bölcs többsége!

KONDOR MARCZI.

Eredeti levelek.

LIX.

Matyi pajtás!

Egye ki a feki ezt a szamár világot, csak sose ér az ember jót, látom ides komám! hogy már meg engem akar kikezdeni a fiskárius ur, — ugyan miért vásik belém a foga, hisz ecsém olyan sovány vagyok én mint a pápista leves nagy böjtbe.

Már látom kedves czimborám el kell bujdosni Csalán Petivel együtt a nagy világba, ha még soká tart igy a világ sorja, — megunja az ember végtére is, mikor mindenfelől meg ugatja a kutya.

Még a Madarász uram ujságja is kifiguráz érte a mir áperté kimondom egyenesen az igazságot, pedig hát tudod czimborám! hogy én nem szoktam ugy busan poétázni a mit ki akarok mondani, hanem egyenesen oda csapok a marhának a hol viszket, egye fel a feki.

Madarász uram is jobban tenné, ha kevesebb szóval járna. oszt ég hát, ha többet cselekedne, mert hát láddi komám! a sok üres beszidet megunja az ember utoljára is.

Mikor baj van ne jajgassék az ember, hanem teremtettézze körül a bajt, oszt mutassa meg, hogy nem ijed meg tőle, mert hát a sok szónak mindig sok az alja. Ne legyik Madarász uramnak másra gondja, csak magára, nem kérünk mi ü kigyelmétül porzót a tintára — a pennát meg magunk emberségéből is megtudjuk még markolni, s igy nem nagy grátziának tartjuk, ha még vélünk egy asztalhoz nem restel leülni ebédre is.

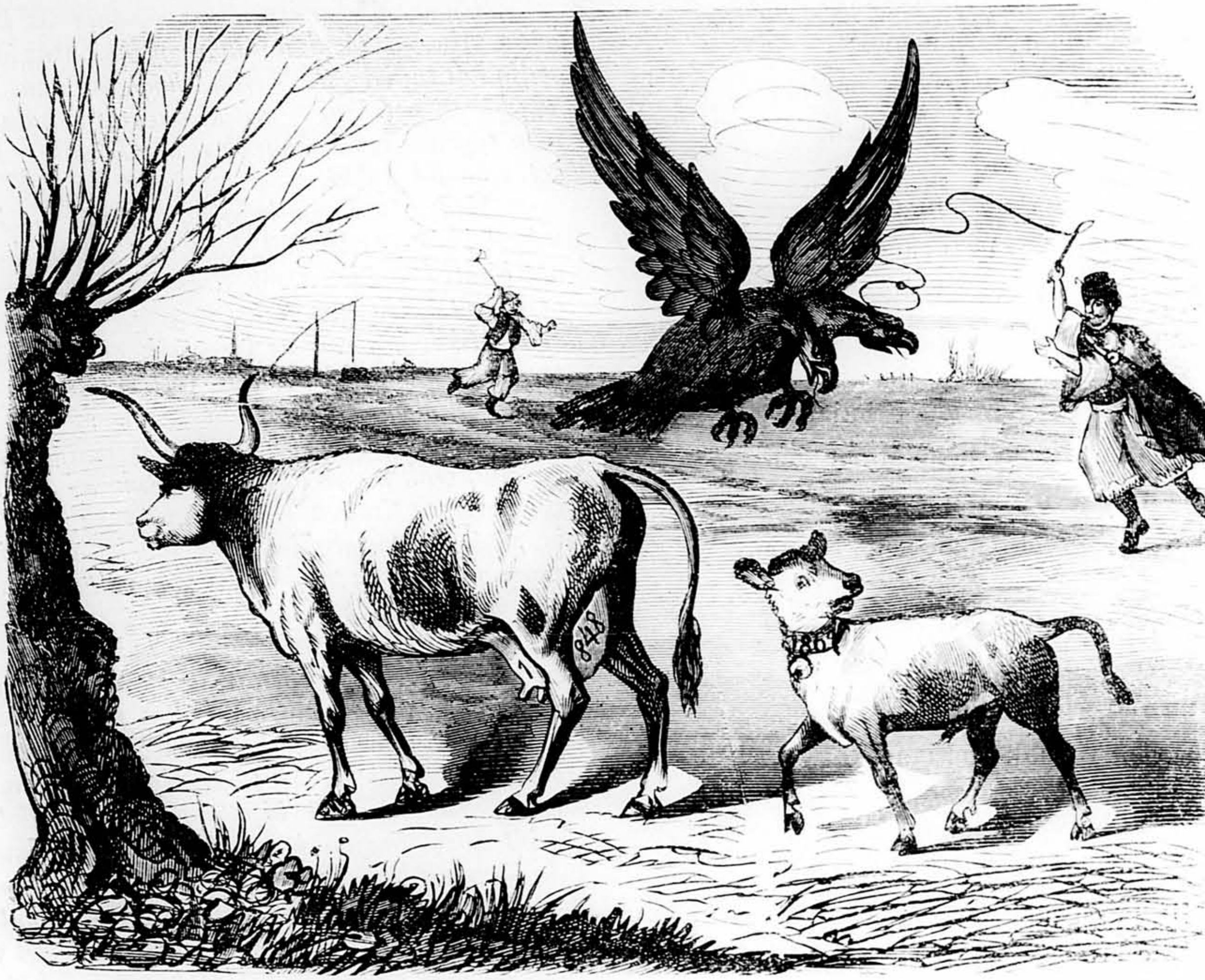
Na de beszéljünk másról, hallottad e czimborám hogy Debreczenben volt Perczel gyenyerális? még ugyan takarosan fogadták a mint hallom . . . a zsidók, hanem bezzeg Debreczen városa nem birt egyebet tenni neki, mint bámulni ü kigyelmét, még csak a honvédelmi bizottmány se mondott többet mint hogy „adjon isten jó napot kigyelmednek;“ de bezzeg megmondta osztán Vesselényi téns nagyságos uram ü kigyelme, hogy hát ha ugy jött gyenyerális uram mint jó barát — hát akkor jól van, de hát ha nem ugy jött mint jó barát — hát — hát — akkor — ugy is jól van; — azután osztán ettek ittak, tánczoltak, még mai napig is ilnek ha meg nem hóttak. — Ugy-e czimborám hogy ez osztán derik vót?

Olvastam kedves czimborám az ujságból, hogy egy pert már megnyertél a törvényszéken, oszt a fiskárius urnak kell a perköltséget megtériteni, — hejj eszem a lelkedet, be derék fiu vagy áldom az eszedet érte, hogy olyan okosan ki tudja péczézni az igazságot, na csak már most osztán majd a mi most következik, ott vedd elő tudományodat, osztán mutasd meg, hogy mi az, a mitől a légy döglik, ne hagyd magadat.

Jaj pajtás! még most jut eszembe hogy — hogy meggyült a mult héten két bornyuval a bajom Deák uram csordájából. Bálám szamarát már tudom, hogy meg szóllalt hajdanába, de hogy a bornyu is okoskodjék, még pedig ugy, hogy engemet is Deák bornyává akarjék tenni, ezt komám nem vártam sose; hanem le is kopott a karikásom csapója rajtok, bögött is rám mindegyik erősen, de hisz bánja a fene, legalább elbögi a többinek, milyen ize van az én ostoromnak.

Ma meg azt olvastam az ujságból, hogy Bécsbe a nimetek ugyancsak neki estek a kankordátum-

I.

Karakán Marczi. Szaporán Matyi pajtás! mert mingyárt elviszi most a borjut ez a feki német féreg; gyere mentsük meg, ugyse volt még szerencsénk a csákó bornyához egyhez se, mert 61-ben a rosz bikától megvetett, mostani bornyát pedig elakarja vinni a sas.

---

nak, osztán meg hogy mindenképpen módiba akarják hozni a pógári házasságot? tyüh de bezzeg azt azt is olvastam ám, hogy az a sok pap meg majd megeszi kezét lábát e miatt, mert hát a derága jó stólától elesnek ü kigyelmék, meg oszt azt a derága jó áldást majd nem adhatják oda csüstöl senkinek se mint ezelött; pedig hát a mint ü kigyelmek mondják, a házasságon nincs áldás, ha csak ük nem járulnak hozzá az á l d á s s a l, *pedig van igazságok benne, mert* **hát** *errül az áldás féléröl be sokat tudnának mondani a . . . . . na de nem mondom tovább, mert majd elövenne érte Kócziános uram!*

Hát pajtás ni... hát még Bécsig is elér az én karikásom csapója? ennye ennye üttsegélyen sajnálom Khón uramat, de hát nem tehetek rólla — maholnap azt éneklem Matyi czimbora hogy:

Hortobágyi pusztán fuj a szél —
Gulyás legény busan utra kél;

hanem hát azért még nem ölöm ám én magam a Tiszába. Nagy a világ, fel is ut alá is ut, karikásom lesz majd a hü pajtásom.

Isten áldjon meg czimborám a viszont találkozásig.

K a r a k á n M a r c z i
demokrata gulyásbojtár.

Pattantyúk.

Kecskemétről Asztalos ügyvéd! — Horváth Döme helyett leendö képviselö, — 100 forintot küldött Böszörményinek a szenvedett pénzbiróság pótlására. Az el nem dolegatyusodott vidékröl mindenfelöl jö befele az áldás, ugy tesznek most derék elvtársaink Böszörményivel, mint a komák a gyerekágyas asszonynyal — egyik is visz — másik is küld valamit s igy kitartják betegsége alatt.

Jól tesszük édes atyámfiai! vágjuk szeme közzé a kormánypártnak azt a rongyos két ezer forintot, hadd lakjék jól, ugy is kiéhezett már idehaza, Béesben pedig villával hányta a németnek a milliókat.

II.

Ludas Matyi. Sose busulj ezután a rosz bornyu után komám! ugyis csak a közös legelőről való volt, majd jobb lesz az idei ellés; — nézd csak mily mohón kap rajta ez a sok csunya féreg . . . hogy gebedjék meg tőle mindenik.

Sokan megbotránkoztak azon, hogy a fiatalság által Böszörményi megtiszteltetésére rendezett fáklyás zenét betiltották. Minek is olyan embernek világitani mint Böszörményi! világos van ott, hol ő van még éjjel is.

Illumináljatok ifju barátim a Naplóéknak, oda kell a világitó, mert ott még nappal is sötétség uralkodik.

Mohácson bizonyos urak azt hiresztelték ezelőtt, hogy a Magyar Ujságot nem igen olvassa senki se. Most meg már, midőn látják, hogy de bizony még is rettenetesen olvassák, kapják magokat azt kenik rá, hogy féktelenné teszi a népet, pedig hát épen ez a féktelen nép oly jámbor,hogy még most sincs tisztujitása 61 óta, csak hagyja uralkodni magán a Smerling embereit. Ezek aztán utóljára még azt is kisütik, hogy annak is Böszörményi s a Magyar Ujság az oka, — hogy a vásártér korlátait lopják.

Mikor a varjak nagyon csoportosodnak és kárognak, ugy tartják hogy valami bolond idő következik.

Ugy vesszük észre, hogy egy idő óta a kormány varjai (fizetett lapjai) is nagyon kezdenek károgni. Meglássátok atyámfiai! nem sok idő mulva valami zivataros államcsin köszönt be, s ugy elcsipi tőlünk ezt a közösügyes boldog alkotmányt . . . mint a fagy.

A „Pesti Napl(op)ó“ bölcsei azon mesterkednek, hogy a szavazási és választási jogra szükséges censust felemeljék; azt hiszik igy majd megmarad a többség jövőre is.

Jobb volna bizony böles urak! ha az adót szállitanátok már le, a mint igértétek, akkor aztán nem kellene félnetek, hogy a közösügyes képviselőségből kicseppentek.

A sajtótörvényt még szigorubb kaptafára akarják huzni, mivel nem birnak megmérközni a szabadelvüek logikájával, hát erőszakhoz kell folyamodni

Ne csodálkozzunk ezen atyafiak! A bőregerek és bagjok szemeit mindig sérti a világosság.

Egy körlevél

a tatár járás idejéből.

Méltóságos főispán urak! tisztelt hiveink!

A legutóbbi időben, akkor t. i. mikor már minden jogokat feladtunk, tehát minden jogokat megnyertünk, akadnak ebben a szegény Magyarországban emberek, kik magokat demokratáknak merik nevezni, figyelmen kivül hagyván hatalmas elődeink hg Windischgrätznek azon világszerte nagy hóditást tett szavait, hogy az ember csak a báróságnál kezdődik; ami azon alul van, az nem ember, tehát a szent irás szavai szerint az ember szolgálatára teremtett valami; ezen valamik maguknak velünk egyenlő jogokat követelni merészelnek, sőt jogaik kivivására társulatokba szövetkeznek, egyleteket alkotnak, tehát titokban az arisztokraták ellen összeesküsznek.

Támaszkodva egyik hatalmas pártfelünk azon nyilvánosan kifejezett gondolatára, hogy ezek nem egyebek mint a „társadalmi rend felforgatói", tehát nekünk veszélyes ellenségeink, rendelem és parancsolom a következőket:

1. Minden ilyes egylet vagy társulat vagy kör, melynek czime demokrata, menten feloszlatandó, vagy
2. „egyenlőségi vagy szabadelvü" körré átalakitandó.
3. Minden egyes tagnak megparancsolandó, hogy csakis azt higyje, amit én és kedvelt Hiveink! Méltóságtok.
4. Nagyméltóságtoknak pedig csak azt szabad hinni, amit én hiszek.
5. Én pedig csak azt hiszem, amit Bécsben parancsolnak.
6. Ha pedig valaki mást hinne, mint ami reglam szerint előiratott, annak hite fegyveres erővel is megingatandó.
7. A meggyőződés egyszer mindenkorra számüzendő és
8. ha huszonnégy órán túl ezen ország határain megtaláltatik egy demokrata, mások rettentő példájára felakasztandó.
9. Ha netalán közületek vagy pártfeleitek közül valaha még valami meggyőződéssel birna, ezen meggyőződés eddigi hü szolgálatáért nyugalomba helyezendő.
10. Az elvek, mint régi elavult intézmények eltörültetnek.
11. A kötelességek pedig csak ezen egyre szorittatnak: „fizesd az adót és quótát."
12. A gondolatok, mint ártalmas repülő állatok, pusztitandók. Minden egyes gondolat megöléseért az előmutatónak nagyméltóságu mosolyunkat készpénz gyanánt adjuk
13. egyébiránt csatlósunknak a közvádlónak meghagyatik, hogy mindazokat, kik egy-egy ilyen szabad madarat megszánnának, és rögtön el nem pusztitanák, hanem a helyett talán ápolnák vagy szárnyra bocsátanák, főbenjáró bünnel vádolja.
14. meghagyatik pedig esküdtszékünknek is, hogy a közvádló vádját kellőleg felfogván, annak értelmében mondja ki határozatát.
15. az büntetés kiszabására a kellő utasitásért a megvesztegethetlen birák hozzám forduljanak.

Kelt nem régen, a boldog alkotmányosság közösügyes esztendejében.

Ackheim
budai basa.

Nevessük-e szánjuk-e?

Igaztörténet III. szakaszban.

I. szakasz.

A leirat.

(*Az egyetem fekete táblája körül csoportosult deákok olvassák a mint következik:*) Mi isten kegyelméből s a római szentséges pápa engedelméből Magnificus rector rendeljük nektek ti Belzebubtól elcsábitott Deáktagadók! ne hogy a ti hitvány kegyeltjeiteknek tiszteletére fáklyát gyujtsatok, mert ez isten káromlás lenne, és megsértené az egyházat, melynek egyedül van privilégiuma a szentek tiszteletére világot gyujtani.

Továbbá, nehogy az elitélteket — vigasztalván — s a betegeknek részvételöket kifejezvén az egyház jogai megrablására vetemedjetek.

Ha pedig füleiteket bedugnátok atyai szivünk kenetes szózata előtt, figyelmeztetünk a fegyelmi rendszabály §§§§§§§§§§§§§§§§§-aira melyet a beatus Thun in illo tempora Bachis készitett s ő szentsége megáldott, s ezek szerént fogjuk az igazságot elkárhozott bünös fejeitekre olvasni. Óvjanak meg ezektől az őrző angyalok mind örökkön örökké.

Rector Magnificus & Comp.

II. szakasz.

Az inquisitió.

Inquisitor. Halljátok nebulók! egyenként fogtok a bigottság előtt megjelenni, hogy ne mondhassák önök később, hogy kihallgatatlanul itéltettek volna el. Tehát

1 ör. Honnan tudta ön amice! a többiekről, hogy baloldaliak s viszont azok önről, hogy demokrata?

2-odszor. Nincsenek e valami titkos ismertető jeleik p. o. vörös toll, hajfüsülés — nyakkendőkötés vagy a köszöntésben?

3-adszor. Hol székel a titkos baloldali komité, mit tud ön róla?

4-edszer. Kaptak e Turinból fegyverszállitmányt, és ha, kaptak hová rejtették el?

5-ödször. Miért jelentették be a fáklyásmenetet, hisz a kapitányság ugy is felkészülve várt önökre?

6 odszor. Ki csábitotta el önöket ily állam és egyház felforgató tüntetésekre?

Feleljenek önök igazán e kérdésekre, hanem előre is azt mondom, hogy az önvédelem szoorossan el van tiltva.

III. szakasz.

Az itélet.

(*Egy nyájas piskótaképü fötisztelendő ur kenettel-jes ajkairól, — ki nagy arany keresztjébe kapaszkodva ájtatosan álla meg a tizenkét deliquens kilencz tagja előtt — igy csattant el az szent ige:*)

„Önök az iskolai concordatum 68. §-a ellenére az egyetemen kivül kávéházban és oly bünbarlangban tartották titkos és tilos gyülekezeteiket, hol a tiszteletre méltó tanári katedra, hozzá hasonló emelvényen undok szeszes italok és más világi nyalánkságok piramisa által a legsértőbben szatirizáltatik.

Elvakultságokban testületeket megillető jogokat (mint a szt István és szt László társulat) gyakoroltak, politikai öszveköttetéseket szőttek a fáklyát áruló mézes

kalácsosokkal. Önök közcsend és európai békeháboritók! mivel egy álló hétig a drabantok és katonák éji nyugalmát felzavarták, a városi kapitányt éjről éjre slafrokban hálatták. Önök méltán kiérdemelnék az egyház sujtó átkát ily vakmerőségökért, oly férfit akarván megtisztelni kinek lapja ugy nehezedik egyházunk érdekeire, mint dögvészes levegő az egésségre s még hozzá az átkozott veres tollat tüzték fülök mellé. Mindezek sulyosbitó körülmények. De tekintve

1-ör, hogy a szándékolt merénylet csak pium desiderium maradt,—

2-or, hogy önöket a fentebb elősorolt tettekre csak a Népzászlajának éktelen lármája bolonditotta,

3 or, hogy megmutassuk, miszerént atyai szivünk nemcsak büntetni, de kegyelmezni is tud, elengedjük a pápai anathemát, a drabantok és katonák fáradsági diját. De hogy önök megemlékezhessenek, — miről a magas minisztérium kegyesen megfeledkezni méltóztatott, — Thun Leo grófnak 1850-ben kiadott alkotmányos fegyelmi rendszabályairól — most csupán megrovatnak, mely megrovás régi szokás és örök emlékezet okáért bizonyitványaikba inscribáltatni fog."

Ennyit hivatalosan mondtam, privátim pedig azt kivánom, hogy a „szent lélek szállja meg önöket, megtérésökért én is buzgón imádkozom." Dixi.

Adomák.

A legközelebbi országgyülési szünetelés alatt egy jobboldali képviselő, 49-ben pedig muszkavezető! ki különben az 1848-ki programmal lépett fel megválasztatása előtt, választói között megjelenvén — gyakorta rájött a csuklás. Ilyenkor aztán rendesen azt szokta mondani: „valaki emleget."

Egyik régi jó barátja, ki a képviselő urat megtagadott elveiért mindenütt üldözte, — szinte jelen volt egy társaságban, midőn a követ urat utólérte ismét a csuklás.

„Valaki emleget" monda szokása szerint a képviselő ur.

— Aligha nem a temesvári hóhér — jegyzé meg legott régi jó barátja.

A régi robotos világban bizonyos uraság buzát szállitott eladás végett Debreczenbe a piaczra. Oda vetődvén egy nadrágos uri ember a buzás szekerek közé, kérdi az atyafiaktól, ha valjon lenne e ott az uradalomban szükség gazdatisztre?

Válaszul aztán ezt nyerte egyik robotostól: „Dehogy van . . . annyi tiszt van ott uram most is, hogy azokat sem birjuk eléggé etetni a fenével."

Bement az egyszeri falusi ember a debreczeni hetivásárra s meglátván hogy a ref. nagy templom mindkét tornyán rendes óra van, csodálkozva kérdé egy czivistől — hogy hát minek kell nekik ennyi óra?

A czivis aztán nagy bölcsen felelé:

„Ilyen heti vásáros időben megjárná biz ott egy óra is, de látná csak atyafi! mennyi ember van itt szabadságkor (igy nevezték az országos vásárt hajdan) akkor bizony felfér ám két óra is

Egy becsületes — de kissé nagy bigott plébános volt egykor Kenesén. Az uradalom árendásával előhozakodtak hogy 3 milliónyi protestáns van Magyarországon.

„Sajnálom szólt a plebános — hogy annyi millió lélek kerül a gyehenna tüzére."

Én is sajnálom — szól az árendás — hogy a magyar klérus között még most is találkozik olyan bárgyu, ki azt hiszi, hogy csak az ő hivei üdvezülnek s ök ugy monopolizálják a mennyei boldogságot, mint Iczig szomszéd a trafik dohányt.

Az élczeiről hires Sebestyén Pál egykor azt kérdi egy plébánustól:

Ugyan reverendissime! ön nagy tudós, megtudná-e mondani, hogy miről ismerné meg saját hallgatóit a menyországban az eretnekektől?

A plébános persze nem tudta.

Nohát megmondom én. Lássa az eretnekek szőrösek lesznek mind, mert azok egyenesen mennek a menyországba, de az ön hallgatóinak keresztül menvén a tisztitó tüzön — (purgatoriumon) természetesen minden szőrök le lesz pörkölődve.

— Hány az isten? — kérdi a tanitó a palócz gyermeket

— Hát tanitó uram tudja-e kee hogy hány?

— Hogy ne tudnám!

— No ha tudja, hát minek kérdi? válaszol a gyerek.

Lelkes prédikácziót mondott a pap s mikor ballagnak hazafelé a rektorral csak várta, hogy a rektora megdicséri, azonban a rektor mélységesen hallgatott.

Utóbb ő atyasága töré meg a csöndet:

„Hijjába! a jó prédikáczió csak föllelkesiti a szónokot."

„Föl ám még a hallgatót is — szól a rektor — én részemről ugy vagyok valahányszor ezt a prédikácziót mondja édes tiszteletes uram."

Atyasága se forcirozta aztán tovább a dolgot.

Egy dolegatyushoz.

Sohse hittem volna
Kedves Ghyczy atyus!
Hogy belőled még valaha —
Lészen dolegatyus.

Az egész hazában
Imádtak mint szentet,
Oh! mennyire bizott b enned
Ez a szegény nemz et.

Midőn Deák Ferencz
Politikát cserélt,
Téged látva reménylt és hitt
A szegény árva nép.

Könybe lábbadt szemét
Reád függesztette,
A Deák elpártolása
El nem csüggesztette.

Midőn a némettel
Alkudtak bőrére,
A te szavad gyógyitó ir
Volt a nép sebére.

Miért ingattad meg
Ezt a szép bizalmat,
Tán kicsinyled? avagyte is
Vágyod a hatalmat?

Hej pedig drága kincs
Az a nép bizalom,
A mely azt kipótolhatná
Nincs olyan hatalom.

Mihály. Ne... ne... ne...—ni. Nézze csak keend komé! mit hirdetnek itt az utcza sarkán, olvassuk el csak. De.. de—ák.. se.. se—gélyző egy—let.
János. Mi a fene? Deáksegélyző egylet?
Mihály. Az ám, — hm... hm...
János. No szépen vagyunk — ugyan rosszul állihat a Deák uram dolga, hogy már segélyezésre szorult. Lássa kend koma! igy jár az, aki eltékozolja a... vagyonát.

☛ A Ludas Matyi féléves előfizetői, kik 2 forinttal fizettek csak elő, tisztelettel kéretnek az utánpótléknak 8 nap alatti beküldésére, mert Asztaróth! az én jó baRáthom szörnyen éhes s be kell tömnöm a száját.

Rajzoló **Blumberg.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.